

20150404

Paasdrama

Het zal wel te maken hebben met de Matthäus Passion die ik had beluisterd, maar afgelopen week ontwaakte ik uit een rare droom.

Ik schreef een toneelstuk, getiteld 'Golgotha' en werd half wakker van het ijselijke gegil van een der personen in het stuk: „Nee, nee, niet het volk, alstublieft niet het volk!” Rechter: „Waarom niet, het volk beslist, dat is democratie.” Verdachte: „Ik acht het volk hoog, maar het volk is in staat om daders te kronen en zachtmoedigen te kruisigen.” Op de blauwe toga van rechter Barabbas prijkte een Facebookduim, achter hem knikte Gerrit Komrij mij bemoedigend toe. Nog

Veel vreugde over het verbond tussen Wisch en Gendringen was er nooit

vreemder leek het, dat ik de 'verdachte' in deze scène herkende als Hans Alberse, burgemeester van de gemeente Oude IJsselstreek.

Maar ook daar is wel een verklaring voor natuurlijk. Op Palmzondag nam Hans Alberse een beslissing die hij een paar dagen eerder nog van de hand wees: hij besloot zijn burgemeesterschap neer te leggen. Ik was verbaasd. Misschien was het 'politiek onvermijdelijk' geworden. De gemeenteraad had de donderdag ervoor het college gevraagd om uit eigen beweging op te stappen en hij was als burgemeester natuurlijk lid van dat college. Maar aan het slot van die raadsvergadering dacht hij zelf ook nog aan een frisse herstart. En inderdaad, in mijn ogen zou

die nieuwe start zijn verbindende talenten goed kunnen gebruiken. Maar zoals zo vaak staan politiek en burgers ook hier niet naast - maar tegenover elkaar. Veel burgers waaronder Hans Alberse als een oprecht geïnteresseerde luisteraar naar de verhalen uit de nogal uiteenlopende dorpsculturen die deze fusiegemeente vormen. Een fusie die door veel inwoners nog steeds wordt ervaren als 'tegen wil en dank'. Veel vreugde over het verbond tussen Wisch en Gendringen was er nooit en 'klei en zand' verhouden zich tot op de dag van vandaag slecht. Hans Alberse was in vrij korte tijd een kenner geworden van die gevoeligheden. Waarlijk een pre voor een goede burgemeester!

Daarom vroeg ik mij af waarom hij in die drie tussenliggende dagen van inzicht was veranderd en nu toch had besloten zijn taak neer te leggen. Zelf zegt hij daarover in zijn afscheidsbrief dat hij tot de conclusie is gekomen dat de veranderde bestuurscultuur een andere leiderschapsstijl vraagt. In die formulering kondigt zich een venijnig staartje aan. Maar de raad is blij, het lijkt erop dat de dorpspolitici denken dat met het opstappen van het college de problemen uit de wereld zijn. Kennelijk dringt het bij deze vertegenwoordigers van die bestuurscultuur dus nog niet door dat zij voorlopig een deel van het probleem zijn. Ze zullen toch niet denken dat een nieuw college in een vloek en een zucht is gevormd als er verder in de huidige gemeentepolitiek niets verandert? En die verandering begint bij de schaduwen waar ze overheen dienen te springen. Mijn opa zei het al: „De gemeente bestuurn hef niet zo heel völle met politiek te maken, i-j mot gewoon zörge dat de stoeptegels aoveral eaven lieke ligt. Meer haost niet.”